

— Видѣхте ли се съ консула и говорихте ли?

— Видохъ се и му казахъ, че искамъ да бѣгамъ и той се съгласи да избѣгамъ.

— Не ви ли каза: не бойте се, ще ви спася?

— Каза, че е съгласенъ да ме улѣсни да избѣгамъ.

— Като отидохте въ Одесса, имайте ли пари?

— Имахъ свои пари около 50—60 лева, послѣ Славянското Благотворително Общество отпущаше по 25—30 рубли на българскиѣ емигранти и съ тѣхъ се поддържахъ.

— Въ Одесса като пристигнахте, нѣмаше ли нѣкакво събрание?

— Може да е имало, но не съмъ присѣствувалъ. Азъ чувахъ, че има такова събрание, но отъ вѣнъ.

— Въ това събрание прѣдсѣдательствувано отъ капитала Сарафова, гдѣто присѣствували Груевъ, Бендеревъ и пр., не сте ли присѣствували?

— Не съмъ.

— Съ офицери не сте ли се срѣщали?

— Срѣщахъ се съ Панчо Николовъ отъ Бургасъ, Стойновъ отъ Стара-Загора.

— Кой ви даваше пари?

— Капитанъ Тодоровъ; той се считаше за касниеръ, той получаваше пари отъ Славянското Благотворително Общество въ Петербургъ. Отъ тамъ ги испроваждаха.

— Слушахте ли, че емигрантитѣ се раздѣлили на групи — една да отиде въ Бѣлградъ, друга въ Цариградъ, друга въ Букурещъ и пр.?

— Чувахъ и зная, че едни отидоха въ Букурещъ, други въ Бѣлградъ и въ Цариградъ за да приготвятъ революция въ България. Това го чухъ отъ Залевски, Бѣлова и капитанъ Набокова, който бѣше прѣдсѣдателъ на Одеския комитетъ.

— Вие у тия групи не влѣзохте ли?

— Азъ бѣхъ причисленъ къмъ тѣхъ, за да ми се плаща. Слѣдъ нова година въ 1887 отидохъ въ Цариградъ. Тамъ седѣхъ почти една год. Пари си искахъ отъ дома, отъ България, и съмъ ги получавалъ чрѣзъ Горанова. Въ Ц-градъ има единъ домъ, въ който всички емигранти се хранятъ на срѣдства на Сл. Бл. Общество, но азъ не съмъ ходилъ тамъ. Когато бѣхъ въ Ц-градъ тамъ бѣха Цавковъ, Люцкановъ, Нежаровъ и др., но не се видѣхъ съ тѣхъ.